

1. KAPITOLA

DORIAN

Na luxusné párty brávali len tých najlepších z najlepších. Prešiel som troma kastingmi a už som nedúfal, keď som dostal správu, ktorá obsahovala iba miesto, čas a sumu, ktorú som mohol zarobiť. Nezaváhal som ani na sekundu a odpísal ÁNO.

V ten víkend sa začala moja nová éra.

Po rozchode so Simone, ktorú som prichytil pri súloží so šéfom v kancli, som sa potreboval pohnúť ďalej.

Jej zrada po dvoch rokoch intenzívnej „lásky“ bola pomyselným klincom do rakvy, v ktorej som pochovával nádej vo vernosť ženského pohlavia.

Hovorí sa, že ľudia v našich životoch sú buď darom, alebo trestom. Simone znamenala niečo oveľa horšie. Bola mojím prekliatím.

Aj vďaka nej som už žiadnej neveril. Ony využívali mňa a na oplátku som plánoval robiť to isté.

Keď som vošiel do renomovaného klubu v centre mesta, kam chodievalo horných desaťtisíc, zastavil ma ochrankár:

„Meno?“ spýtal sa strojene.

„Dorian Fabri, dnes tu začínam,“ vyslovil som odhodlane.

Ochrankár niečo hľadal a potom pokrútil hlavou. „Také meno tu nemám.“

„Vystupujem pod pseudonymom Candy.“

*Zrazu prižmúril oči, ustúpil a povolil mi vstúpiť dnu.
„Veľa šťastia,“ zamrmlal ešte.*

To som nepotreboval. Vedel som, do čoho idem.

*V ten večer som plánoval obdarovať všetky nadržané
paničky najsladšou jazdou.*

~

V Adamovom rúchu som opúšťal nadrozmernú posteľ, v ktorej dve nahé krásky dospávali divokú noc, a vybral sa na balkón v ústrety slnečnému dňu. S úsmevom od ucha k uchu som sa oprel o zábradlie a sledoval blízky oceán.

Čaká nás týždňová párty na jachte, potrebný reset pred veľkým dňom, keď sa stanem oficiálnym majiteľom *LocalX*.

Odniekiaľ som započul šokovaný hlas. Pozrel som dole, kde staršia žena upratovala okolie bazéna, no niečo ju donútilo spustiť slovník drevorubača a prikryť si ústa rukou. To niečo bol môj vták vynímajúci sa medzi dvoma ornamentovými tyčami zábradlia.

„Ránko, Adelína!“ zvesela som ju pozdravil a zamával jej. „Na raňajky si dáme vajíčka.“

„*Dios mío!*“ prežehnala sa a utiekla do domu.

Vzdychol som si a trochu si ponat'ahoval stuhnuté údy. Slnko nebolo vysoko, no i tak som cítil, ako mi dobíja batérie.

Zozadu ma objal pár rúk s dlhými nechtami, ani som okom nemrkol. Mačička do mňa zaryla pazúriky a prechádzala mi jazykom po chrbte. Vedela, ako mi odkrviť mozog... Môj vták zrazu salutoval celému pobrežiu. Ešteže sa pobúrená Adelína vnútri modlila za moju hriešnu dušu a polievala mi raňajky svätenou vodou.

Otočil som sa ku kráske, ktorej meno som si dávno nepamätal, a sledoval, ako zvodne klesá na kolená. Jej predstava o raňajkách sa mi páčila. A aj tomu dole...

~

„Nepredá? Ako to, že nepredá?!“ hromžil som do telefónu v utorok večer a hľadel na primitívne sentimentálny západ slnka na výletnej lodi plaviacej sa po Karibiku.

Právnik mi vysvetľoval niečo o nepredajnom podiele, ktorý získala Virginia Franklinová, zrejme majiteľova milenka, a tá ho odmietla predat’.

„Dohodnite mi s ňou stretnutie hneď, ako sa vrátim z dovolenky!“ prikázal som a potom zložil. To už ku mne kráčala Taty s nechápavým pohľadom a pohárom whisky.

Len pred dvoma týždňami sme v podniku zapíjali môj úspech, no asi išlo o predčasnú radosť. Vtedy mi majiteľ akosi zabudol oznámiť detail, že nie je jediným vlastníkom, a teraz, keď nastal čas na podpísanie zmluvy, je problém na svete!

„Niečo s podnikom?“ pýtala sa, keď som si od nej vzal pohár.

„Hej.“

Našpúlila pery. „Nechceš sa o tom baviť?“

„Nie.“ Odvrátil som zrak k oranžovo-ružovej oblohe. Na tvári som pocítil slaný morský vánok.

„Daj si,“ počul som Taty. Keď som sa k nej po chvíli obrátil, medzi prstami zvierala malú tabletku.

Bez zaváhania som si jej prsty vložil do úst a vzal si ponúkaný kúsok zakázaného raja. Zapil som ho dúškom whisky a zavrel oči.

Keď som ich znovu otvoril, svet sa mi zdal krajší, farebnejší, voňavejší, rýchlejší, zábavnejší...

VIRGINIA

Ako som prechádzala prázdny lokálom, moje podpätky klopkali o podlahu. Zožierala ma extrémna zvedavosť na muža, ktorý sa toľko dožadoval mojej prítomnosti.

Ešte stále som sa nespamätala z toho, že mi starý Frankie odkázal dvadsať percent firmy, a už vôbec som

sa nespamätala z faktu, že svoje zvyšné percentá predal nejakému zazobanému Talianovi, ktorý o našom lokáli nemal ani šajnu. Tento podnik už zažil svoje roky slávy a tie sa skončili vtedy, keď odišiel Habibi.

Jeho výpoveď bola otázkou času a ja som ju podala tesne pred ním. Vedela som, že podnik pôjde dolu vodou. Nemýlila som sa. Bohužiaľ. Alebo našťastie?

Počas dňa sa tu nachádzal minimálny počet zamestnancov. Manažér René, ochrankár, barman a dve upratovačky. Lokál chystali na zajtrajšiu prevádzku a ticho, ktoré v ňom vládlo, bolo ohlušujúce.

Keď ma zbadal René, naširoko sa usmial a odhalil zlatý zub, ktorý nebol v móde hádam nikdy. Vždy ma fascinovalo, ako si dokázal učesať svoje tri vlasy, ktoré mal na hlave, a s akou noblesou dokázal nosiť havajské mafiánske polokošieľky. Odhliadnuc od nemožného výzoru som však musela priznať, že bol jeden z mála milých ľudí v tomto fachu, ktorí ma nechceli pretiahnuť a ktorých som nemala chuť zaškrtiť. René mi skutočne chýbal.

„Naša hviezda najziarivejšia! Počul som novinky a cítim sa, akoby som vyhral jackpot. Prišla si nás zachrániť,“ vravel s nádejou a otvoril náruč, v ktorej ma chvíľu stisol.

„Čauko, *Dvojka*,“ oslovila som ho familiárne. *Dvojka* znamenalo, že bol môj druhý najobľúbenejší manažér.

„No tak, stále dvojka? Aj keď odišiel?“ Nadvihol obočie.

Tvárila som sa, že rozmýšľam. Habibi alias *Jednotka*, tu už nebol a ani nehrozilo, že by sa vrátil. Odkedy chodil s Cassie, bol o kus menšie hovädo a o kus väčší človek. „Máš pravdu, odteraz si *Jednotka*.“ Žmurkla som na neho a dala sa ním viesť k novému spolumajiteľovi.

Cestou mi rozprával pikošky z podniku nerestí, no ja som sa nemohla sústrediť na to, čo hovoril. Premkol ma divný pocit.

Kráčali sme hore po trblietavých schodoch, ktoré bývali za večernej prevádzky exkluzívne nasvietené. Takto

za bežného dňa vyzerali takmer obyčajne. Vlastne celý podnik vyzeral fádne. Aj napriek všetkému som ho kedysi považovala za svoj domov.

V návale sentimentu som sa rozhliadala vôkol seba, či sa tu niečo zmenilo. Taká som bola zaujatá okolím, že som si neskoro všimla dve ženy, ktoré sa opierali o barokové kamenné zábradlie. Obe ma prepaľovali hodnotiacimi pohľadmi, akoby si obhliadali súpera.

Kým jedna bola vysoká blondína s trblietkami na tvári, druhá mala vlasy farby gaštanu vystrihané na krátke mikádo. Boli vyobliekané, akoby tu pracovali, no nepoznala som ich.

Než som otvorila ústa a stihla ich pozdraviť, nadvihli brady vyššie a v tichosti odpochodovali k súkromným lôžam. René iba mykol plecami a ďalej mi rozprával o tom, ako nový majiteľ chcel robiť čistky a plánoval prepustiť polovicu personálu.

„Čože?“ vyhrkla som neveriacky, keď som sa dozvedela, že vyhodil *Trojku* alias Samanthu. Z manažérskej trojice som ju príliš neobľubovala, no svoju prácu si robila dobre a lokálu obetovala všetok voľný čas.

„Dobre počuješ. Začul som, že naše dievčatá plánuje vymeniť za nejaké Rusky a očakávam, že prepustí aj mňa,“ sťažoval sa so zvesenými plecami.

Pohybom ruky som ho zastavila, lebo hrozilo, že mi z tých sťažností vybuchne hlava. „Dost', René. Nič také sa nestane. To nedovolím.“

Vzhladol ku mne smutnými očami. Aj pre neho bol lokál domovom. Nevedela som si ho predstaviť kdesi na čerpacej stanici v uniforme blokovať predražené víno a balíček kondómov.

„Ďakujem, ďakujem... Ten starý lišiak Frankie vedel, prečo tú časť prepísal na teba. Určite tušil, že by mohli nastať problémy.“

V duchu som si pomyslela: *Kiežby si vedel*. Hrdo som vystrela chrbát, dvakrát sa zhlboka nadýchla a vybrala sa

do kancelárie v privátnej zóne, ktorá kedysi patrila Frankiemu. Dnes ju však okupoval cudzinec, čo si už teraz dovoľoval priveľa.

René mi adresoval povzbudivé slová, no ja som ho nevnímala. Videla som len veľké ebenové dvere s pozlátenou kľučkou, ku ktorej sa približovala moja ruka.

Bez zaklopania som suverénne vošla do tmavej kancelárie, ktorej jednu stenu zdobili police so zakladačmi plné dokumentov a druhá stena oproti vchodovým dverám bola presklená s výhľadom na jadro lokálu.

Raz som tu večer sedela s Frankiem po vážnom rozhovore a v tichosti sme sledovali baviacich sa ľudí. Vtedy som na ňom videla, aký je hrdý na to, čo za tie roky vybudoval, preto som nechápala, ako ho ten Talian donútil vzdať sa celoživotného diela.

Pri schodoch do horného bytu postávali tie dve nesympatické ženy, ktoré ma pred chvíľou preklínali pohľadmi, a v tieni, otočený chrbtom, stál vysoký muž v tmavom obleku.

Hoci som mu nevidela do tváre, ostala som zaskočená. Atletickú postavu nezamaskovalo ani očividne drahé, na mieru šité sako. Postojom dával najavo, že sa otituloval prvým písmenom gréckej abecedy a vyčesané tmavé vlasy nemali ani náznak šedin.

Neunúval sa otočiť, iba dvihol ruku, na ktorej sa blyskli prstene a predražené hodinky, za ktoré by sa dalo kúpiť auto prestížnej značky, a jeho dva ženské tiene opustili miestnosť. Prisahala by som, že keď prechádzali okolo mňa, syčali kliatby v cudzom jazyku. Cítila som sa nepríjemne, ba až špinavo.

Keď sme osameli, otvorila som ústa, že na neho spustím spršku slov, no vtom sa otočil, a ja som ich zabudla zavrieť. Onemela som. Nečakala som, že spolujaziteľ bude až taký príťažlivý.

Mladý Talian mal ostré črty tváre, chladné belasé oči, ktoré ma okamžite zhypnotizovali, jemné, no pedantne

zastrihnuté strnisko a na plných perách mu pohrával očarujúci úsmev.

Zmeravela som a prežívala osobnú dávku *déjà vu*. Ovládol ma silný pocit, že som sa do tých očí už niekedy pozerala.

Natiahol ku mne ruku. Moje telo preplo na autopilota a robilo to, čo odo mňa očakával. Keď stisol moju ruku medzi svojimi dlaňami a pobožkal ma na ňu, zabudla som sa nadýchnuť.

„Dobrý deň, drahá Virginia, rád ťa spoznávam. Som Dorian Fabri, ale v práci ma volajú Candy.“